

Imidlertid, undertiden foretrækker konservative Medlemmer at citere Socialdemokrater, og de citerer jo Socialdemokrater med en særlig Følelse af Glæde og Begejstring netop overfor den nuværende højtærede Regering. Jeg skal derfor nævne en Socialdemokrat, der paa dette Omraade har en særlig betydningsfuld Stilling, nemlig Paul Boncour, Næstformand for Frankrigs Forsvarsraad og Frankrigs Repræsentant under alle Forhandlinger i Genève vedrørende militære Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, der har fulgt Forhandlingerne i Genève, vil ikke være uvidende om, at Gang efter Gang har Paul Boncour udtalt sig om disse Spørgsmaal ud fra en Tankegang, der fuldt og helt svarer til den, jeg her har gengivet for Robert Cecils Vedkommende. Gang efter Gang har Paul Boncour sagt: Vi har Forpligtelse til loyalt og effektivt at medvirke til at modstaa Angreb, og denne Forpligtelse omfatter alle Folkeforbundets Medlemmer i de Tilfælde, hvor Folkeforbundets Regler brydes, men, fortsætter han, denne Forpligtelse maa gøre sig meget forskelligt gældende for de forskellige Staters Vedkommende, og han har ikke en, men mange Gange opstillet de forskellige Grupper af Stater, han der tænker paa. Han siger: Der er Stater, som har bitre Erindringer fra den nærmest foregaaende Tid, som føler sig forpligtet til at have et betydeligt Militærvæsen, og som mener kun at kunne sikre sig ved Aftaler med Naboer, der har lignende Erfaringer; for disses Vedkommende vil man kunne regne paa Deltagelse af store militære Styrker. Han anfører en anden Gruppe, idet han siger: Der er Stater, der er saaledes stillet, at de ikke mener at kunne forsone sig med Tanken om den almindelige Værnepligts Anvendelse, men som raader over en mægtig Flaade, og som derfor naturligt vil kunne sætte denne Flaade ind. Og saa følger han til: Der er en tredje Gruppe af Stater, som allerede fra tidligere Tid har følt sig, i Kraft af deres Beliggenhed og deres Forhold, saaledes stillet, at de har haft et forholdsvis beskedent Militærvæsen, som nu agter at indskrænke dette Militærvæsen, og som gør dette i Tillid til Erklæringer, som er fremsat Gang paa Gang i Tiden efter Krigen, om, hvorledes en Fredens Udvikling nu skulde komme, Stater, overfor hvilke man ikke logisk eller praktisk kan stille Krav om Anvendelse af militære Kræfter til Raadighed for Folkeforbundet, men som ene kan yde den Hjælp, som de naturligt er i Stand til at yde og

forpligtet til at yde, nemlig Deltagelse i de økonomiske Foranstaltninger, som skal finde Sted overfor en Lovbryderstat; han tilføjer, at dette kan ske baade negativt og positivt, baade derved, at de deltager i den lovbefalede Boykotning af den paa-gældende Stat, og derved, at de yder Pengebidrag til den angrebne Stat. Det er Forklaringer, ud fra hvilke man faar et naturligt Grundlag for en fuldt ud loyal og i enhver Henseende tilfredsstillende Opfyldelse af enhver moralsk og juridisk Forpligtelse, som noget Medlem indenfor Folkeforbundet har paataget sig overfor dette Forbund. Hvis man vil spørge: Kan Danmark med Rette henregne sig til de Stater, om hvilke det gælder, at de ikke kan have nogen naturlig Forpligtelse til at deltage i militære Foranstaltninger af betydeligere Karakter, hverken paa det ene eller paa det andet Omraade, ja, saa tror jeg, at man maa have Lov til at minde om, at den Gang Folkeforbundspagten blev godkendt i Danmark og Danmark tiltraadte Forbundet, skete dette paa Grundlag af en Indberetning fra det dertil nedsatte Udvalg og en Forhandling her paa Rigsdagen, hvor det blev fastslaaet fra Danmarks Side, at ingen kunde vente ved Anvendelse af Sanktioner af militær Karakter, som fik en virkelig krigsmæssig Betydning, at se Danmark deltage i disse. Vi staaar altsaa i den Henseende fuldkommen klart og ligetil.

Men det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har endnu en Betragtning tilbage her, den samme, som han vendte sig til i Fjor, og det er den, at hvis en Stat, der ikke har gjort tilstrækkeligt selv, bliver angrebet, kan ingen være forpligtet til at hjælpe den. Og det ærede Medlem paaberaaber sig her den samme Mand, som han paaberaabte sig før, nemlig Politis. Jeg tør dog maaske overfor dette gøre opmærksom paa, at der for ikke saa forfærdelig længe siden skete dette, at italienske Stridskræfter overfaldt Grækenland og bombarderede Korfu, at Grækenland ikke gjorde det fjerneste Forsøg paa Modstand, hvilket var en naturlig Følge af, at Grækenland var stillet overfor Italien, saaledes som Danmark vilde være stillet overfor en hvilken som helst Stormagt, der vilde prøve paa at angribe Danmark, forudsat at det var en Stormagt med virkelig militær Udvikling, og at efter at dette var sket, henvendte Grækenland sig til Folkeforbundet. Det faldt ikke et Menneske indenfor Folkeforbundet ind at sige til Grækenland: I hjælp jo ikke jer